

13. Старченко О.В., Бубела М.І. Сутність і значення криміналістичної характеристики та її елементів у розкритті й розслідуванні злочинів. *Форум права*. 2010. № 4. С. 853–858. URL: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10covirz.pdf>.

REFERENCES:

1. Slobodian, Ya.I. (2012). Kryminalistychna metodyka na suchasnomu etapi ta yii rol u rozsliduvanni zlochyniv, uchynenykh orhanizovanymy zlochynnymy uhrupovanniamy. [Forensic methodology at the present stage and its role in the investigation of crimes committed by organized criminal groups]. *Borotba z orhanizovanoiu zlochynnistiu i koruptsiieiu (teoriia i praktyka)*, 2 (28), 64–70 [in Ukrainian].
2. Pchelina, O.V. (2017). Teoretychni osnovy formuvannia ta realizatsii metodyky rozsliduvannia zlochyniv u sferi sluzhbovoi diialnosti: monohrafiia. [Theoretical bases of formation and realization of a technique of investigation of crimes in the sphere of official activity: monograph]. Kharkiv: TOV «V spravi» [in Ukrainian].
3. Pchelina, O.V. (2017). Teoretychni zasady formuvannia ta realizatsii metodyky rozsliduvannia zlochyniv u sferi sluzhbovoi diialnosti. [Theoretical bases of formation and realization of a technique of investigation of crimes in the sphere of official activity]. Doctor's thesis. Kharkiv [in Ukrainian].
4. Shaver, B.M. (1938). Ob osnovnykh pryntsyakh chastnoi metodyky. [On the basic principles of private methodology]. *Sotsyalistycheskaia zakonnost*, 1, 42–56 [in Russian].
5. Perlin, V.S. (2018). Metodyka rozsliduvannia samovilnoho prysvoiennia vladnykh povnovazhen abo zvan'ia sluzhbovoi osoby. [Methods of investigation of unauthorized assignment of power or the title of official]. Candidate's thesis. Kherson [in Ukrainian].
6. Baev, O.Ia. (2001). Osnovy kryminalistyky: kurs lektsyi. [Fundamentals of criminology: a course of lectures]. M.: Ekzamen [in Russian].
7. Herasymov, Y.F. (1976). Kryminalistycheskaia kharakterystyka prestuplenyĭ v metodyke rassledovaniia. Metodyka rassledovaniia prestuplenyĭ (obshchyn polozheniia). [Forensic characteristics of crimes in the methodology of investigation. Methods of crime investigation (communities of position)]. Moskva [in Russian].
8. Drapkin, L.Ia. (1978). Predmet dokazivaniia y kryminalistycheskye kharakterystyky prestuplenyĭ. Kryminalistycheskye kharakterystyky v metodyke rassledovaniia prestuplenyĭ. [The subject of proof and forensic characteristics of crimes. Forensic characteristics in the methodology of crime investigation]. Sverdlovsk: Sverdlov. yuryd. yn-t [in Russian].
9. Starushkevych, A.V. (1997). Kryminalistychna kharakterystyka zlochyniv: navchalnyi posibnyk. [Forensic characteristics of crimes: a textbook]. Kyiv: NVT «Pravnyk» – NAVSU [in Ukrainian].
10. Kolesnychenko, A.N., & Konovalova, V.E. (1985). Kryminalistycheskaia kharakterystyka prestuplenyĭ: ucheb. posobie. [Forensic characteristics of crimes: textbook. allowance]. Kh.: Yuryd. yn-t [in Ukrainian].
11. Kuzmenko, O.P. (2016). Shchodo vyznachennia poniattia y zmistu kryminalistychnoi kharakterystyky masovykh zavorushen. [Regarding the definition of the concept and content of forensic characteristics of mass riots]. *Visnyk kryminalnoho sudochynstva*, 3, 159–164 [in Ukrainian].
12. Veselskyi, V. (2001). Kryminalistychna kharakterystyka zlochyniv. [Forensic characteristics of crimes]. *Pravo Ukrainy*, 5, 112–114 [in Ukrainian].
13. Starchenko, O.V., & Bubela, M.I. (2010). Sutnist i znachennia kryminalistychnoi kharakterystyky ta yii elementiv u rozkrytti y rozsliduvanni zlochyniv. [The essence and significance of forensic characteristics and its elements in the detection and investigation of crimes]. *Forum prava*, 4, 853–858. Retrieved from: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10covirz.pdf> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 17.10.2019

УДК 342.8

Чудик Наталія Олегівна,

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри конституційного, адміністративного та фінансового права, Тернопільського національного економічного університету
e-mail: Natali_ternopil@ukr.net
<https://orcid.org/0000-0003-0649-2715>

ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИБОРЧОГО ПРОЦЕСУ В УКРАЇНІ

Стаття присвячена аналізу інформаційного забезпечення виборчого процесу в Україні.

Доведено, що інформаційне забезпечення виборчого процесу є одним із найважливіших інститутів забезпечення демократії. На відміну від передвиборної агітації, інформаційне забезпечення виборів покликане забезпечувати доведення до виборців неупередженої, збалансованої, достовірної та повної інформації про вибори. Доступ до такої інформації є

передумовою вільного формування волі виборця.

З'ясовано, що інформування виборців передбачає застосування різних методів та способів правового регулювання, зумовлених відмінностями правового статусу суб'єктів інформаційної, адміністративно-управлінської, договірної діяльності, що ведеться в цьому процесі.

Розглянуто зміст інформаційного забезпечення через встановлення принципів та основних засад інформування виборців, регламентування нормативного порядку діяльності суб'єктів інформування виборців, заходи охорони інтересів виборців та суб'єктів виборчого процесу. Принципи інформаційного забезпечення виборів засновуються на загальних принципах виборчого права, принципах інформаційної діяльності у виборчий період та принципах реалізації права на інформацію учасниками правовідносин, що пов'язані із виборчим процесом.

Досліджено сутність поняття «забезпечення» як напрямку інформаційної діяльності в межах виборчого процесу. Встановлено, що цей інститут є комплексним правовим механізмом врегулювання суспільних відносин у сфері інформації про вибори, про суб'єктів висування на виборах та про перебіг виборчого процесу.

Аргументовано, що на сучасному етапі розвитку інформаційних відносин у виборчій сфері посилилась потреба у механізмах забезпечення вільного волевиявлення, захищеного від спроб маніпулятивного впливу на суспільну думку. Цей напрямок правотворчої та правозастосовчої діяльності є одним із перспективних напрямків розвитку виборчого законодавства. Наприклад, врегулювання потребують такі аспекти виборчого інформування як: поширення інформації про кандидатів та перебіг виборчого процесу мережевими та звичайними засобами масової інформації; гарантії свободи слова у виборчий період; доступність біографічних даних кандидатів на виборах, тощо.

Встановлено, що інформування виборців потребує застосування різних методів та способів правового регулювання, що зумовлено відмінностями у правосуб'єктності суб'єктів, які приймають участь у виборчому процесі. Визначення та розуміння мети та завдання правового регулювання інформаційного забезпечення виборів є забезпеченням реалізації суб'єктами власного активного та пасивного виборчого права і підвищення правової освіти та виховання правової культури громадян.

Ключові слова: інформаційне забезпечення виборчого процесу, виборче право, вибори, інформація.

Chudyk N. INFORMATION SUPPORT OF THE ELECTION PROCESS IN UKRAINE

The article is devoted to the analysis of information support of the election process in Ukraine.

It has been proved that information support of the election process is one of the most important institutions of democracy. In contrast to election campaigning, election information support is designed to provide voters with unbiased, balanced, accurate and complete information about the election. Access to such information is a prerequisite for the free formation of the voter's will.

It was found that informing voters involves the use of different methods and ways of legal regulation, due to differences in the legal status of the subjects of information, administrative, contractual activities conducted in this process.

The content of information support through the establishment of principles and basic principles of voter information, regulation of the normative procedure of voter information subjects, measures to protect the interests of voters and subjects of the election process are considered. The principles of election information support are based on the general principles of suffrage, the principles of information activities during the election period and the principles of exercising the right to information by participants in legal relations related to the election process.

The essence of the concept of "provision" as a direction of information activity within the electoral process is investigated. It has been established that this institution is a complex legal mechanism for regulating public relations in the field of information on elections, on the subjects of nomination in elections and on the course of the election process.

It is argued that at the present stage of development of information relations in the electoral sphere, the need for mechanisms to ensure free expression of will, protected from attempts at manipulative influence on public opinion, has increased. This direction of law-making and law-enforcement activity is one of the perspective directions of development of the election legislation. For example, the settlement requires such aspects of election information as: dissemination of information about candidates and the course of the election process through online and regular media; guarantees of freedom of speech during the election period; availability of biographical data of candidates in elections, etc.

It has been established that informing voters requires the use of different methods and ways of legal regulation, due to differences in the legal personality of the subjects participating in the election process. Defining and understanding the purpose and objectives of the legal regulation of election information support is to ensure the implementation of the subjects of their own active and passive suffrage and increase legal education and education of legal culture of citizens.

Key words: information support of the election process, suffrage, elections, information.

Постановка проблеми. Інформаційне забезпечення виборчого процесу в Україні є одним із найважливіших інститутів забезпечення демократії. На відміну від передвиборної агітації, інформаційне забезпечення виборів покликане забезпечувати доведення до виборців неупередженої, збалансованої, достовірної та повної інформації про вибори. Доступ до такої інформації є передумовою вільного формування волі виборця.

На сучасному етапі розвитку інформаційних відносин у виборчій сфері посилилась потреба у механізмах забезпечення вільного волевиявлення, захищеного від спроб маніпулятивного впливу на суспільну думку. Цей напрямок правотворчої та правозастосовчої діяльності є одним із перспективних напрямків розвитку виборчого законодавства. Наприклад, врегулювання потребують такі аспекти виборчого інформування як: поширення інформації про кандидатів та перебіг виборчого процесу мережевими та звичайними засобами масової інформації; гарантії свободи слова у виборчий період; доступність біографічних даних кандидатів на виборах, тощо.

Актуальні проблеми інформаційного забезпечення виборчого процесу продовжують потребувати поглиблених досліджень. Серед них є загально-теоретичні питання (наприклад, до змісту принципів, форм та методів інформаційного забезпечення виборів) і спеціальні (наприклад, до порядку поширення виборчої інформації у мережі Інтернет та захисту виборців від завідомо недостовірної маніпулятивної інформації, тощо).

Цим та усім вищенаведеним зумовлено актуальність та вибір теми наукового дослідження.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. До проблематики інформаційного забезпечення виборчого процесу неодноразово зверталися вітчизняні та іноземні науковці, які досліджували його сутність та особливості адміністративно-правового регулювання. А саме: Ю. Ключковський, М. Коваль, О. Ковальчук, Ю.Хромова, О. Барабаш та С. Кальченко, А. Савков, В. Шеверева, М. Бучин, Ю. Нестеряк та ін.

Мета статті полягає у дослідженні сутності, засад, форм та методів, принципів інформаційного забезпечення виборчого процесу в Україні, задля виявлення прогалин неналежного правового регулювання цих правовідносин та вироблення пропозицій з їх усунення для практичного застосування під час майбутніх виборів в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Виборчий процес та виборчі права громадян у демократичному суспільстві є одним із найважливіших інститутів народовладдя, інструментом його здійснення з точки зору забезпечення кожному громадянину реальних можливостей брати участь у формуванні представницьких органів державної влади і місцевого самоврядування.

Водночас, будучи реальним проявом волі народу, вибори не можуть здійснюватися в умовах інформаційного вакууму, тобто без інформації, як основи будь-якої діяльності.

За своєю сутністю інформаційне забезпечення виборчого процесу є доволі багатограним явищем. Так, дослідженню вказаної категорії приділила увагу, зокрема, Т. А. Костецька, яка розглядає інформаційне забезпечення виборів у вигляді механізму (організаційного, технологічного, правового), що створює умови для отримання необхідної інформації тими, хто її потребує [1].

Законодавство України, хоча і не містить тлумачення поняття інформаційного забезпечення виборчого процесу, проте визначає основні види суспільних відносин, пов'язаних із цією категорією, як-то збирання, зберігання, використання та поширення спеціальної інформації про вибори.

У юридичній літературі категорія «інформаційне забезпечення виборчого процесу» розглядається як одна з найважливіших складових системи гарантій виборчих прав громадян України. Так, М. І. Ставнійчук механізм гарантування виборів розглядає як правове, організаційне, інформаційне, фінансове та матеріально-технічне забезпечення виборчих прав громадян України [2, с. 140].

Деякі зарубіжні науковці також розглядають категорію інформаційне забезпечення виборчого процесу як одну зі складових гарантій виборчих прав громадян, вважаючи, що воно сприяє усвідомленому волевиявленню громадян, гласності виборів. Максимально повна, об'єктивна, достовірна і своєчасна інформація про виборчу кампанію, її учасників, порядку і термінів здійснення виборчих дій і т. д. є необхідною умовою реалізації громадянами своїх виборчих прав, має важливе значення для формування у громадян певних електоральних пріоритетів, на яких ґрунтується їхній усвідомлений вибір. На їхню думку, право громадянина на інформацію — це своєрідне право-гарантія, оскільки його встановлення і реальне втілення в життя означатиме істотне досягнення в підвищенні правової захищеності особи. Саме вільний оборот інформації в суспільстві дозволить громадянам не залежати так жорстко, як це було раніше, від державних структур і разом з економічною самостійністю створюватиме повніші гарантії задоволення їхніх інтересів, що особливо важливо під час проведення виборів. Інформаційне забезпечення виборчого процесу включає всі види поширення інформації про вибори у рамках виборчого процесу і є однією з гарантій виборчих прав громадян, а значить і права громадян на інформацію в період виборчої кампанії.

Виходячи із зазначених вище тверджень, ми вважаємо, що, інформаційне забезпечення виборчого процесу варто характеризувати як його складову, а не як окрему стадію. На наш погляд, інформаційне забезпечення виборів не можна вважати окремою стадією виборчого процесу, оскільки воно являє собою комплекс заходів, здійснюваних протягом усієї виборчої кампанії, в тому числі після голосування й визначення результатів виборів, тобто на всіх стадіях виборчого процесу.

Інформаційне забезпечення виборчого процесу в Україні ґрунтується на таких основних положеннях, що знайшли своє закріплення в основних виборчих законах:

- кожному виборцю повинна бути забезпечена можливість доступу до різнобічної, об'єктивної та неупередженої інформації, потрібної для здійснення усвідомленого, поінформованого, вільного вибору;
- інформація, яку містять документи, подані до Центральної виборчої комісії для реєстрації кандидатів, є відкритою;
- поширення інформації, яка не належить до передвиборної агітації, має відбуватись об'єктивно, неупереджено, збалансовано, достовірно, повно і точно.

Наведені положення мають загальний характер і поширюються як на діяльність Центральної виборчої комісії та виборчих комісій нижчого рівня, так і на оприлюднення інформації про хід виборчого процесу засобами масової інформації та іншими учасниками виборчого процесу.

Серед принципів інформаційного забезпечення виборчого процесу щодо участі засобів масової інформації у виборчому процесі можемо виділити такі: істинність; мінімум шкоди; незалежність; підзвітність.

Вказані принципи закріплені в Кодексі професійної етики, прийнятому 19 вересня 1998 р. Спілкою професійних журналістів (The Society of Professional Journalists) [3, с. 205]. Звичайно, ці принципи мають загальний характер, що уможливило їх застосування щодо інформаційного забезпечення виборів.

Беручи за основу вказаний Кодекс, можна виділити такі принципові положення участі журналістів у виборчому процесі:

– журналісти повинні перевіряти достовірність спеціальної інформації про вибори й уникати випадкових помилок;

- свідоме викривлення фактів щодо виборчого процесу неприпустиме за жодних обставин;
- за можливості потрібно вказувати джерела інформації, щоб підтвердити її достовірність;

– журналісти повинні уникати таємних і прихованих методів збору інформації про виборчий процес, кандидатів на виборні посади тощо, за винятком тих випадків, коли традиційні відкриті методи не дають можливості отримати інформацію, життєво важливу для суспільства та для забезпечення демократичного перебігу виборчого процесу.

Важливим принципом участі засобів масової інформації в інформаційному забезпеченні виборчого процесу є підзвітність аудиторії й колегам. Цей принцип збігається з демократичним принципом підзвітності державних інституцій широким колам громадськості. У випадку з мас-медіа це означає насамперед, що ЗМІ повинні слугувати комунікативним каналом між державою та громадянами, даючи можливість звітності державних установ і відгуку суспільства на рішення органів виконавчої влади або представницьких органів. По-друге, журналісти повинні пояснювати й коментувати інформацію про вибори, заохочувати спільноту до висловлення критичних зауважень на адресу ЗМІ, визнавати свої помилки й бути готовими до їх виправлення [4, с. 15].

Щодо питання забезпечення рівності засобів масової інформації всіх форм власності для обслуговування інформаційних і комунікаційних потреб під час виборчих кампаній у світі на сьогодні існує принаймні два підходи:

1) всі ЗМІ, незалежно від форми власності, користуються однаковими правами й гарантіями щодо здійснення інформаційної діяльності під час виборів;

2) у внутрішньому виборчому законодавстві країни визначається різний обсяг прав і гарантій їх реалізації, а також обмежень щодо ЗМІ різних форм власності (розмежовуються державні, комунальні/муніципальні ЗМІ, ЗМІ з державною участю та недержавні ЗМІ).

Проаналізувавши чинне національне законодавство, можна дійти висновку про те, що Україна послуговується другим із наведених підходів. Така ситуація має місце з огляду на те, що спеціальне законодавство, яке стосується регулювання діяльності ЗМІ в Україні, містить цілу низку взаємозаперечних положень. Для прикладу, ч.ч. 3 та 4 ст. 10 Закону України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів» [5] визначають, що ЗМІ та підприємства різних форм власності, які забезпечують інформаційну діяльність, є рівноправними і що монополізація ринків у сфері інформаційної діяльності в Україні не допускається. На противагу щойно наведеним положенням ч. 2 цієї ж статті згаданого Закону містить зовсім протилежне положення про те, що економічною основою та гарантом спрямування інформаційної діяльності на сприяння розвитку суспільства і держави, захисту національних інтересів України, розв'язанню соціально-економічних проблем, духовно-культурному збагаченню народу є державна і комунальна власність.

Висновки. Інформування виборців є невід'ємним етапом будь-якого виборчого процесу. На розвиток форм та методів виборчого інформування вплинули такі фактори:

- надання виборчого права усім прошаркам населення, незалежно від національності, походження, соціального та майнового становища чи інших ознак, чим було зумовлено потребу у розробці державної політики з підвищення правової та електоральної культури населення;

- розвиток засобів масової інформації, комунікативний потенціал яких дозволяє охопити інформаційною, ідеологічно-агітаційною, виховною роботою якнайширший загал виборців;

- потреба у врегулюванні перманентного протистояння інтересів, яке виникає між різними суб'єктами у зв'язку із бажаністю, або небажаністю правових та політичних наслідків голосувань. Такими суб'єктами є носії активного та пасивного виборчого права; держава, суспільство в цілому та окремі соціальні групи, громадські організації, тощо.

Методи та форми виборчого інформування, якість правового регулювання у цій сфері залежать від: політичної системи держави; рівня правової культури населення; відкритості правової системи держави до впливу політичної культури та традицій інших держав; рівня розвитку інформаційних технологій та засобів передачі інформації.

Правовими засадами інформаційного забезпечення виборів є принципи вільних виборів, загального та прямого виборчого права. Як основні критерії реалізації державної політики вони обґрунтовують доцільність: а) застосування державою системи спеціальних заходів щодо доведення до виборців інформації, зміст та обсяг якої достатній для здійснення раціонального та зваженого електорального вибору та залучення інших суб'єктів інформування виборців; б) визначення прав та обов'язків, застосування певних обмежень у сфері інформаційної діяльності у період виборів з метою відокремлення інформаційного забезпечення виборів від передвиборної агітації та недопущення на цьому тлі зловживань, які посягають на свободу формування волі виборців

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Костецька Т.А. Інформаційне забезпечення як невід'ємна складова виборчого процесу: теоретико-правові аспекти. *Часопис Київського університету права*. 2015. № 3. С. 82-86.

2. Ставнійчук М. Вдосконалення законодавства про вибори. *Держава і право. Юридичні і політичні науки*. 2005. Вип. 41. С. 140-144.

3. Владимиров В. М. Журналистика, особа, суспільство: проблема розуміння: монографія. Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка; Ін-т журналістики. Київ, 2003. 281 с.

4. Хромова Ю. О. Організаційно-правовий механізм державного регулювання виборчого процесу в Україні: автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр.: 25.00.02. Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. Одеса, 2014. 20 с.

5. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13.01.2011 р. № 2939-VI. Офіційний вісник України. 2011. № 10. Ст. 446.

REFERENCES:

1. Kostetska T.A. (2015). Informatiine zabezpechennia yak nevidiemna skladova vyborchoho protsesu: teoretyko-pravovi aspekty. Chasopys Kyivskoho universytetu prava, 82-86 [in Ukrainian].

2. Stavniichuk M. 2005. Vdoskonalennia zakonodavstva pro vybory. Derzhava i pravo. Yurydychni i politychni nauky.. Vyp. 41, 140-144 [in Ukrainian].

3. Vladymyrov V. M. 2003. Zhurnalistyka, osoba, suspilstvo: problema rozuminnia: monohrafiia. Kyiv. nats. un-t im. T. Shevchenka; In-t zhurnalistyky. Kyiv,. 281 [in Ukrainian].

4. Khromova Yu. O. 2014. Orhanizatsiino-pravovi mekhanizm derzhavnogo rehuliuвання vyborchoho protsesu v Ukraini: avtoref. dys. ... kand. nauk z derzh. upr.: 25.00.02. Nats. akad. derzh. upr. pry Prezydentovi Ukrainy. Odesa, 20 [in Ukrainian].

5. Pro dostup do publichnoi informatsii: 2011. Zakon Ukrainy vid 13.01.2011r. 2939-VI. Ofitsiinyi visnyk Ukrainy. 10. St. 446 [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 19.10.2019

УДК 342.95

Шеметенко Людмила Петрівна,
суддя П'ятого апеляційного
адміністративного суду

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ СИСТЕМИ СУБ'ЄКТІВ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ

Досліджуються наукові підходи до визначення системи суб'єктів адміністративної юрисдикції. Зауважується на множинність уповноважених органів (посадових осіб), які призначені розглядати відповідні публічно-правові спори. До таких суб'єктів дослідники відносять: органи держави та їх посадові особи, органи місцевого самоврядування та їх внутрішні, колегіальні, організаційні структури (адміністративні комісії). Щодо визначення як суб'єктів адміністративної юстиції адміністративні комісії, в юридичній науці йде дискусія. Окремі вчені підкреслюють керівну роль у здійсненні адміністративної юрисдикції суду. З різних позицій наводиться класифікація суб'єктів адміністративної юриспруденції. Класифікація суб'єктів адміністративної юрисдикції здійснюється за правовою природою утворення органів адміністративної юрисдикції, за їхніми цілями та безпосередньою компетенцією, окрім того за способом прийняття рішення, за загальною, спеціальною, галузевою компетенцією. Йде наукова дискусія щодо реформування та скорочення суб'єктів адміністративної юрисдикції. Зміст правового статусу суб'єктів адміністративної юрисдикції визначається як загальний та спеціальний, до його структури включають: функціональну, предметну, територіальну, процесуальну компетенцію, організаційний блок і відповідальність. Зазначено про сукупність суб'єктів адміністративної юрисдикції як відповідну систему, яка складається із множинності елементів – судів, органів, посадових осіб, на яких законом покладено здійснення адміністративної юрисдикції; наявним є взаємозв'язок її складових; всіма її ланками здійснюється однотипна функція – адміністративна юрисдикція. З метою удосконалення системи суб'єктів адміністративної юрисдикції пропонується: уніфікувати повноваження таких органів, встановити критерії їх співвідношення на законодавчому рівні та конкретне компетенції.

Ключові слова: адміністративна юрисдикція, суб'єкти адміністративної юрисдикції, уповноважений державний орган, суд, публічно-правовий спір, адміністративна комісія.

Shemetenko L. THE PROBLEMS OF DEFINING THE SYSTEM OF SUBJECTS OF ADMINISTRATIVE JURISDICTION

Scientific approaches to defining the system of subjects of administrative jurisdiction are studied. It is noted on the plurality of authorized bodies (officials), which are appointed to consider the relevant public law disputes. Such subjects include: state bodies and their officials, local governments and their internal, collegial, organizational structures (administrative commissions). There is a debate in legal science about the definition of administrative commissions as subjects of administrative justice. Some scholars emphasize the leading role in the exercise of administrative jurisdiction of the court. The classification of subjects of administrative jurisprudence is given from different positions. The classification of subjects of administrative jurisdiction is carried out according to the legal nature of the formation of bodies of administrative jurisdiction, according to their goals and direct competence, in addition to the method of decision-making, according to general, special, sectoral competence. There is a scientific discussion on reforming and reducing the subjects of administrative jurisdiction. The content of the legal status of the subjects of administrative jurisdiction is defined as general and special, its structure includes: functional, substantive, territorial, procedural competence, organizational unit and responsibility. The set of subjects of administrative jurisdiction is indicated as an appropriate system, which consists of a plurality of elements - courts, bodies, officials, which the law entrusts the exercise of administrative jurisdiction; there is a relationship of its